

Trist, dar adevărat

Duminică, 7 iunie 2009 – Sergiu Tîlie

Page | 1

„Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile în căutarea adevărilor ascunse sub gunoiul erorilor; și fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Domnul, neprihănirea noastră” (SD 259).

Da, cu aceasta aș dori să încep.

Acum câteva săptămâni ne-a vizitat la adunare un prieten care făcuse parte cândva din comunitatea unde merg eu în prezent, Calatrava (Madrid). Acum s-a stabilit în altă localitate și este membru al comitetului comunității de acolo.

L-am întrebat dacă putem veni la ei să oferim „broșurica bleumarin,” așa cum a botezat-o cineva prin țară. A răspuns afirmativ. Cum am primit aprobarea, eu și prietenul meu am mers acolo; chiar sabatul trecut. Nu cunoșteam locul, așa că ne-a fost destul de greu să ajungem la destinație.

Am intrat în biserică și... stupoare: la amvon era chiar pastorul din comunitatea noastră, Calatrava. În pauză, prietenul nostru, care face parte din comitetul comunității, ne-a recomandat să nu dăm nimănui revistele, spunând că ar fi mai bine să i le lăsăm lui, că se va ocupa el de distribuirea lor. Așa am și făcut.

La terminarea serviciului divin – spre surprinderea mea - fratele pastor m-a invitat la cină, pentru a doua zi. Am acceptat, realizând că nu este vorba doar despre o simplă cină.

Ne-am întâlnit, și discuția a început chiar din mașină. Dânsul mi-a spus că este posibil să învețe ceva de la mine, dar la fel de posibil este ca și eu să învăț ceva de la dânsul. Am zâmbit, pentru că bănuiam că nu era vorba despre așa ceva.

Am realizat curând că intuisem corect. Mă chemase doar ca să-mi atragă atenția că nu sunt pe „drumul cel bun.”

Am discutat în general despre solia 1888, natura Domnului Isus Hristos, caracterul Tatălui și „moralitatea” unor prieteni din grupul nostru de studiu – deși nu am înțeles care era valoarea acestui ultim subiect. Bineînțeles că nu am ajuns la niciun rezultat; am fost acuzați că nu aducem rod, că dezbinăm poporul, că suntem deasupra Bibliei și că „teologia” noastră se bazează doar pe supoziții.

Mă întreb însă (și am pus această întrebare și fratelui pastor) unde este rodul pe care ingerul bisericii ar trebui să-l aducă, pentru că, trebuie să recunoaștem cu amar, batem pasul pe loc de mai bine de 120 de ani.

I-am oferit frumusețea de mărgăritar a paragrafului de mai sus. Dânsul a spus că, dacă ar trebui să alegă între Sfânta Scriptură și Spiritul

Profetic, ar alege Sfânta Scriptură, deoarece sora White are câteva lucruri confuze.

Este normal să nu vedem adevărurile care sunt ascunse sub gunoiul erorilor atâta timp cât studiem Scriptura după metode omenești (inductive sau deductive).

Eu personal cred că mai avem o metodă, aceea de a veni la Domnul cu inima zdrobită și gata de a fi învățați de El. Cred că ar trebui să ne punem întrebări și să căutam răspunsuri în Scriptură cu ajutorul Spiritului Profetic, deoarece Scriptura tot de Spiritul Profetic a fost inspirată, compusă și publicată.

Fratele pastor mi-a spus că ar trebui să venim doar cu „stă scris.” Are dreptate, dar acel „stă scris” este înțeles în mii de feluri în zilele noastre. Cine are autoritatea să spună cum este corect? Nu acesta este rolul Duhului Sfânt? Cine îndrăznește să-I ia locul?

Avem exemplu pe Ștefan, care studiasse toată viața scrierile lui Moise, în care Domnul dădea indicații cum trebuia să fie construit cortul întâlnirii, și mai târziu templul ridicat de Solomon, în care ar fi trebuit să locuiască Dumnezeu. Oare asta era dorința Domnului, să locuiască între pereții unui templu rece? Sau într-un cort?

Nu, Ștefan declara fără ezitări că Domnul nu dorește să locuiască în temple făcute de mâini omenești. Asta nu scrie decât într-un singur loc în Vechiul Testament, și totuși Ștefan înțelesese, spre deosebire de toată comunitatea academică a lui Israel.

Pe Ștefan l-au „exclus” pe calea mai dureroasă; astăzi au început să ne alunge sistematic din „vie,” și ne anunță că vor urma și alții. Prin unele comunități au început deja pregătirile, cu întrebări înainte de școala de sabbat de genul „cum să ne comportăm cu frații care cred alte lucruri?”

Pe mine nu mă pot exclude aici, deoarece sunt membru în România, dar mi s-a recomandat că ar fi bine să-mi fac o scrisoare de retragere și să ne facem biserica noastră. I-am spus că nu se va întâmpla.

Chiar dacă vor reuși să ne excludă pe toți, vor fi dezamăgiți să vadă că vom fi în biserică sabbat de sabbat, deoarece noi credem că acesta este poporul lui Hristos și că, acceptând „solia neprihăririi lui Hristos în legătură cu legea” aici se va forma și maturiza Mireasa cea mult așteptată. Nu acesta este argumentul esențial pentru existența acestui popor?

Vrem să dăm o mână de ajutor. Deranjăm pe cineva?

Domnul să ne ajute să deranjăm pe oricine speră să nu apară Mireasa.